

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Jacek Gudowski*

w sprawie z wniosku M. B. i W. B.

przy uczestnictwie D. A., J. A., K. K., I. O. i A. K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2008 r.,

na skutek skargi uczestników D. A., J. A., I. O. i A. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 maja 2007 r., sygn. akt

II Ca (...),

**odrzuca skargę i zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawców kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

### Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 maja 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelacje uczestnika J. A. oraz uczestniczek I. O. i A. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 czerwca 2006 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego uczestnicy J. A., I. O., A. K. i D. A. zaskarżyli skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. Art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie zastała wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego

orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten konstytuuje zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest skorzystanie przez stronę ze wszystkich przysługujących jej środków prawnych. Artykuł 424<sup>1</sup> § 2 k.p.c. dopuszcza jednak możliwość odstąpienia od tej zasady, ale tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wyjątkowym wypadkiem, o którym mowa w tym przepisie, może być przykładowo nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu. Takiego wyjątkowego wypadku nie stanowi natomiast rezygnacja ze sporządzenia skargi kasacyjnej np. z powodu subiektywnego przekonania o braku podstaw do wniesienia jej lub wątpliwości co do jej skuteczności albo ze względu na „utrata zaufania do sądów” (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113 oraz z dnia 20 kwietnia 2007 r., IV CNP 37/07, niepubl.).

W rozpoznawanej skardze skarżący podnieśli, że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od kwoty warunkującej dopuszczalność tej skargi.

Stanowisko to nie jest uzasadnione, gdyż stosownie do art. 519<sup>1</sup> § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie – w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego – przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W sprawach o rozgraniczenie, jako sprawach z zakresu prawa rzeczowego, nie występuje przepis szczególny stanowiący inaczej. Oznacza to, że w tych sprawach skarga kasacyjna przysługuje niezależnie do wartości przedmiotu zaskarżenia.

Ewentualne mylne przekonanie uczestników o niedopuszczalności wniesienia w sprawie skargi kasacyjnej z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia nie stanowi wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424<sup>1</sup> § 2 k.p.c., warunkującego wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zwłaszcza że podczas ogłoszenia zaskarżonego orzeczenia, na którym był obecny uczestnik J. A. wraz z profesjonalnym pełnomocnikiem oraz uczestniczka D. A.

osobiście, uczestnicy zostali pouczeni przez Sąd Okręgowy w K. o możliwości wniesienia skargi kasacyjnej i konieczności dokonania tego za pośrednictwem pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem. Poza tym uczestnicy J. A., D. A. i I. O. złożyli wnioski o sporządzenie i doręczenie im pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Spośród tych uczestników jedynie I. O. nie była obecna na ogłoszeniu orzeczenia, podczas którego Sąd pouczał o przysługujących stronom środkach prawnych i nie była reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, w związku z czym doręczono jej odpis zaskarżonego postanowienia z uzasadnieniem i pisemnym pouczeniem o możliwości wniesienia w sprawie skargi kasacyjnej (zarządzenie; zwrotne potwierdzenie doręczenia odpisu postanowienia).

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424<sup>8</sup> § 2 w zw. z art. 424<sup>1</sup> § 2 oraz art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 13 § 2 k.p.c.).